PÄASTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL — WILLIAM BOOTH, ASUTAJA — ALFRED LOCKYER, DIVISJ.-KOMANDÖR

Nr. 33 — APRILL 1932 — 4. AASTAKÄIK

JÄÄ PEAB KORD MURDUMA.

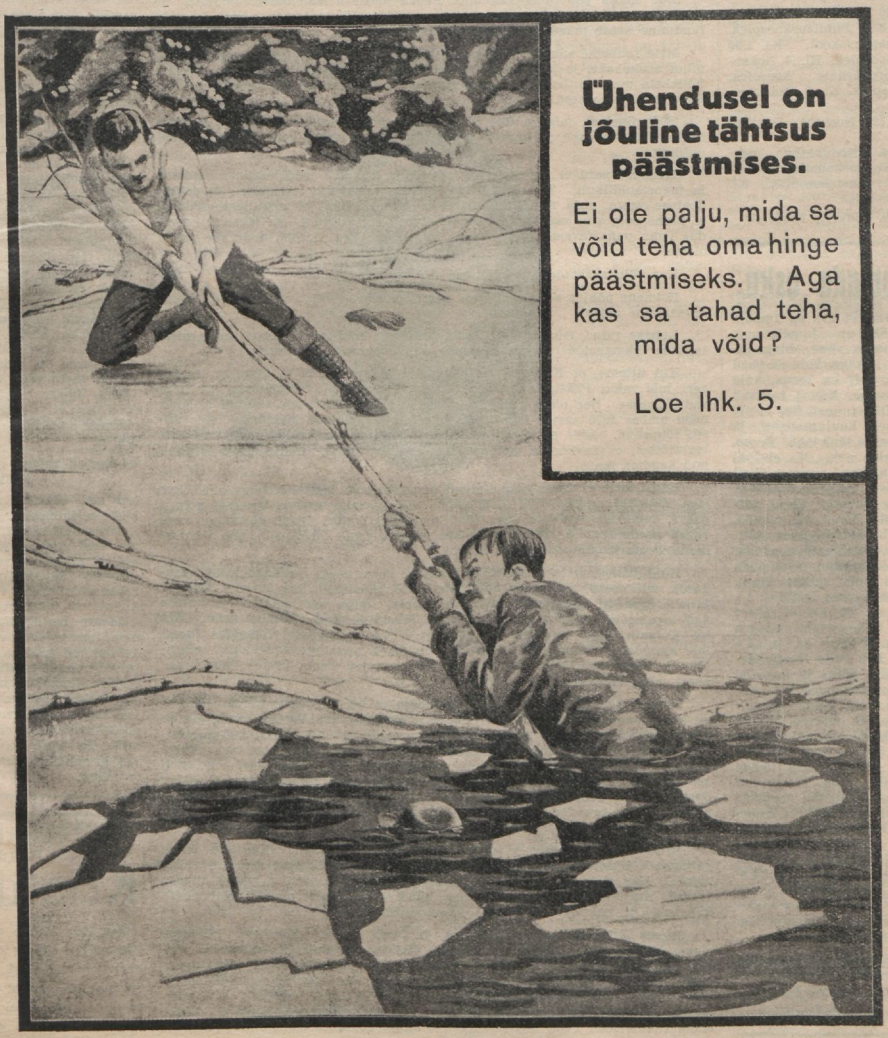

Ühendusel on jõuline tähtsus päästmises.

Ei ole palju, mida sa võid teha oma hinge päästmiseks. Aga kas sa tahad teha, mida võid?

Loe lhk. 5.

SÕJA- HÜÜD
Pääste- armee
kuukiri Eestis.

PÄÄSTEARMEE
Rahvusvaheline Pääkorter, London
101 Queen Victoria Street.
Divisjoni Pääkorter, Riga, Valdemara iela 33, 9.

Tallinna I korpus U. Sadama t. 11-a.
Ensain N. Pettersson, ltn. V. Muul.
Tallinna II korpus Vaksali pst. 8-a.
Ensain S. Ambrosen, ltn. M. Blees, ltn. H. Eiman.
Tartu korpus Tähe tän. 124.
Ltn. J. Matveus, ltn. S. Muusekant.
Võru korpus Karja t. 31. Leitnant K. Bernadt.

KOOSOLEKUTE AJAD:
Tallinna I korpus:
Laup. kl. 7.30 Päästmiskoosolek.
Pühap. kl. 10.30 Pühitsuskoosolek. Kl. 12.30 Pühapäevakool. Kl. 1.30 Lapssõdurite koosolek. Kl. 4 Nekrutite ja ümberpöörnute koosolek. Kl. 5 Lastekoosolek. Kl. 7 Päästmiskoosolek.
Teisip. kl. 7.30 Noorsoo leegioni koosolek.
Keskn. kl. 6. Koduühingu koosolek. Kl. 7.30 Korpuskadetid.
Neljap. kl. 6. Lastekoosolek. Kl. 7.30 Päästmiskoosolek.
Reede kl. 7.30. Sõdurite koosolek.

Kuidas omada usku.

MÕNED ütlevad, et usk on Jumala and. Ka õhk on Jumala and, kuid sa pead seda sisse hingama. Samuti on lugu leivaga, kuid sa pead seda sööma. Samuti ka veega, kuid sa pead seda jooma. Mõned tahavad mõnda imeväärilist tunnet. See ei ole usk. „Usk tuleb kuulutamisest ja kuulutamine Jumala sõna läbi." Room. 10:17. Säält tuleb usk. Ma ei tohi istuda ja oodata, kuni vargsel viisil tuleb mu üle usk erilise tundega; kuid mina pean Jumalat kinni võtma Tema sõnast. Sa ei või uskuda, enne kui sul pole midagi, mida uskuda. Nii siis võta Jumala sõna nõnda, kuidas see on kirjutatud, võta seda enese kohta ja hoia sellest kinni. Joh. ev. 6:47, 48 loeme: „Tõesti, tõesti, mina ütlen teile: kes minu sisse usub, sel on igavene elu. Mina olen elu leib." Siin on leib sulle tõesti käepärast. Võta seda. Võiks ju ka olla, et minu majas on tuhanded leivapätsid ja ka sama palju nälgivaid inimesi, kes selle pääle ootavad. Nemad võiksid kinnitada tõeolu, et leib on sääl, kuid kuni igaüks neist ei võta ühe leiva ja ei hakka sööma, nende nälg ei oleks rahuldatud. Kristus on taeva leib; samuti nagu ihu peetakse ülal ajaliku toiduga, nii ka hinge peab toidetama Kristusega. Võta vastu seepärast Kristust kui oma Päästjat, võta elu leivast ja ela seda läbi, et „usust õigeks mõistetud, on rahu Jumala juures, meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi!" Usu ja ela. See võib sündida praegu.

Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜD'u".

TALLE VERI.

Kirjutanud **WILLIAM BOOTH**, Asutaja.

MEIE, salvatsionistid, kiidame alati Jeesuse Kristuse surma ja tunnistame kasust, mis on hoovanud sellest inimkonnale. Võib-olla ühtki kirjakohta pole rohkem vööriti mõistetud kui Johannese sõnu: „Jeesuse Kristuse, Jumala Poja veri puhastab meid kõigist pattudest." Ja võib-olla ükski laul pole rohkem tuntud meie ridades kui järgmine:

„Üks allik voolab verega
nüüd Päästja haavadest.
Kui tuled, pesed ennast ka,
saad lahti pattudest."

Meie austame mitte ainult Jeesuse Kristuse ohvrit kui midagi, mis sündis 2000 aasta eest ega kanna selle märki oma univormil, vaid meie austame seda usus, et lugemata hulgad meie kaasinimesi on pestud allikas, mis avati patule ja ebapuhtusele, kui Tema suri ristil. Ei, meie läheme veel kaugemale ja võldutseme asjaolus, et Tema valatud veri tõi päästmise meie südameile, elule ja kodule.

See isiklik päästmise kogemus oleneb tõsise salvatsionisti soovist, et õnnistused, mis toodud meile ristisurma läbi, võiksid levida, kuni Issanda tundmine katab maad, nagu veed katavad merd.

Meie tunneme samuti nagu mees, kes ütles: „Oleksid kõrgeimad künkad minu asukohaks, ja oleks mul hääl nii vali kui viimse kohtupäeva pasun, hüüaksin ma läbi Jehoova piirita riigi aulist tõde, et Jeesus valas oma vere kogu inimkonna eest."

Seda õpetust, mis on üks Päästearmee põhitõdesid, kardan ma, mõistetakse pääliskaudselt ja kergelt ja seepärast levitatakse seda tänapäev puudulikult.

Kristuse verd ei nimetata liig sageli, ja kui, siis vaid kahtlevas vaimus ja tagasihoidlikult. Teised võtavad avaliku seisukoha Kristuse lunastuse õpetuse vastu, seda mitte tunnustades: ja ma arvan, et isegi meie sõdurid ei tunne selgesti Issanda Jeesuse Kristuse vere voorust, ja lapselik usaldus tema puhastavasse jõusse ei ole nii kindel ega jõuline, nagu see peaks olema.

Kas võin avastada selle põhjuse, — mispärast?

Esimene põhjus sellele nõrgale usule on nähtavasti teadmatus või ekslik arusaamine asjast.

Lubage mind teha katset öelda, millisena näib mulle õige vaade meie Issanda lunastustööst ja õnnistustest, mis hoovavad välja sellest.

Kui ütleme, et Kristuse veri puhastab patust, meie ei arva, et tegelik veri, mis valati Päästjalt ristil, on vastu võetud nende südameisse, kes usuvad Temasse. See oleks võimatu, nähes, et kallis veri, mis valatud Kolgata mäel umbes 2000 aastat tagasi, on juba ammu imbunud maapinda või teisiti lõppenud. Meie ei mõtle, et Jeesuse Kristuse veri valati meie eest selles mõttes, et Ta kandis meie pattude eest karistust, mida oleksime pidanud kandma ise.

Edasi meie ei õpeta, nagu sageli arvatakse, et Jeesus Kristus oma ohvriga ristipuul maksis kõik meie võlad, mida peame tasuma igavesel kohtupäeval meie ülestamiste eest. Kui see oleks nõnda, meie oleksime kõik vabad needmisest ja karistusest, kas võtame vastu õnnistusi, mis toonud meile Tema kannatamine, või mitte.

Kuid jällegi, meie ei mõtle, et Kristuse surm oleks asetanud meid seisukorda, mis teeks võimatuks neile, kes kord päästetud, ära langeda armust, ja olla igavesti kadunud, vaatamata sellele, mida nad usuvad ja kuidas nad tegutsevad. Aga meie mõtleme, et Jeesus Kristus Jumala armu läbi tõi Kolgata mäel maailma pattude eest sellise ohvri, mis võimaldas Jumalale arvestades Tema seadustega ja inimkonna hääoluga andestada, pühitseda ja ülendada iga inimest, kes kohtlaselt tuleb Tema juure kahetsuses, sõnakuulmises ja usus.

Järgmine põhjus, miks paljud inimesed ei usu Kristuse lunastustöösse, on see, et neil puudub rahuldav kogemus südames õnnistustest, mida asetab sinna lunastus. Nad ei tunne, et nende pattude arv on pestud aulises jões, mis voolab Päästja haavatud küljest. Miks on nad selle rahuldava kogemuseta? Kas seepärast, et nad on unustatud, ja nii jäänud välja hulgast, kes lunastatud imelise vere läbi? Tõesti mitte, sest Jumala armust, nagu õpetab Piibel, Jeesus Kristus suri igaühe eest, ja nõnda tõi päästmise igale inimhingele. Aga nad ei saavuta päästmist seepärast, et nad ei taha võtta vastu tingimusi, mille kaudu on see teostatav.

Milline on teie kogemus vere suhtes, minu seltsilised? Kas teie käite valguses? Kindlasti teie pole tänamatute hulgas, kelle eest see veri valati asjata. Kas olete hävitanud ebajumalad südamest ja pesnud patud aulises veres? Kui mitte: „Nüüd on õige aeg, nüüd on päästmise päev!" Kui tahate kahetseda ja uskuda, siis kogete Jumala päästmist.

Jeesus Kristus jätab maha taeva ja tuleb lauta, sõimesse, kõrvesse elama kannatuses ja põlguses; Jeesus Kristus ahastab Getsemanes, seisab kohtus Pilatuse ees ja sureb ristil; Jeesus Kristus läheb hauapimedusse, valitseb Isa paremal käel ja oma Vaimu läbi koputab meie südamete uksele, paludes sisselaskmist: aga meie ei hooli Tema kutsest, ei loobu patust, ei vaja Tema armu ega ei usu päästmise rõõmusse. Meie ei alanda endid tunnistades Teda inimeste ees, ei salga endid kandes Tema risti või võideldes Tema eest.

Millised peavad olema Kristuse jüngrid.

TÕSISTE Kristuse järelkäijate üks tunnustest on — avar ja õrn süda. Alguses oli jüngrite vaim kaugel ära sellest.

Ühel päeval ütles Johannes: „Õpetaja, meie nägime kedagi meest kurje vaime välja ajamas, ja meie keelasime teda, sest tema ei ole üks meie seast." „Ärge keelake teda", ütles Jeesus, „sest kes ei ole meie vastu, see on meie poolt." Nii arvab Jeesus oma sõpradeks kõiki neid, kes teevad hääd Tema nimel.

Jällegi, kui Jeesus saatis kaks oma jüngreist Samaria alevisse, et sääl valmistada öömaja, ja samariitlased ei võtnud neid vastu, sest nad olid teel Jeruusalemma poole ja samariitlased vihkasid kõike, millel oli tegemist juutidega. Jakobus ja Johannes olid täis kibedust nende vastu, sest nad nii halvasti käisid ümber nende armsa õpetajaga, ja tahtsid kutsuda tuld taevast (nagu Elias kord oli teinud), et ära põletada neid. Aga Jeesus keelas neid jällegi ja ütles, et

inimese Poeg ei ole tulnud tooma hävitust.

Nii õpetas Ta, et meil ei pea olema „kättemaksmise himu", vaid meie peame andestama neile, kes teevad meile halba, ja vaatama üle nende vigadest. Ta tõendas oma sõnu, vaikselt minnes edasi ühte teise linna.

Ja nüüd ootas neid ees rõõmus juhtum. Issand valis seitsekümmend oma järelkäijaist, kes pidid minema välja kaks ja kaks, tervendama haigeid, ajama välja kurje vaime ja rääkima inimestele, et „jumalariik on ligi tulnud." Nii nad pidid valmistama teed Temale, kes pidi tulema natuke hiljem järele. Nendega pidi olema jumalik jõud, ja kõik nende tarvidused pidi täidetama, ja kuigi nad läksid välja nagu lambad huntide sekka, siiski nad ei pidanud kartma. Koda või linn, mis ei võtnud neid vastu, ei pidanud olema väärt võtma vastu neilt õnnistusi ja rahu.

Kui lõpuks need seitsekümmend tulid tagasi ja jutustasid oma läbielamisi, olid nad eriti rõõmsad selle üle, et

ka kurjad vaimud võtsid nende sõna kuulda,

kui nad käskisid neid Tema nimel lahkuda inimesist.

Jeesus ütles siis, et neil peab olema weel suurem jõud kõige kurjuse üle, ja midagi ei või teha neile kahju, kuid nad pidid rõõmustama kõige rohkem selle üle, et nende nimed on kirjutatud taevasse.

Jeesus ise oli täis rõõmu ja tänu oma taevase Isa vastu, sest suured vaimulikud tõed ja vägi olid ilmutatud Tema lihtsasüdamlikele uskuvaile jüngreile ja oli pandud varjule selle maailma tarkade eest.

Rõõmustagem meiegi Tema südant, selleläbi, et meie usume kõik, mida Ta ütleb, ja väljendagem lahket armastavat vaimu teiste inimeste vastu.

Igapäevane palveosadus
seob meid

Kristusega.

See, kes elavas usus ja igapäevases palveosaduses on seotud Kristusega, on südamest ühel meelel Paulusega, kes ütleb: „Ma tean, et... miski ei või meid lahutada Jumala armastusest, mis on Kristuses Jeesuses, meie Issandas."

PIIBLI NURK

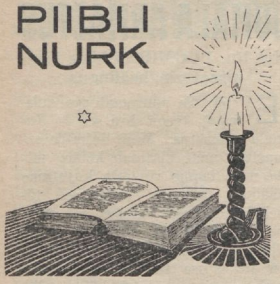

Kõiki lahkesti vastuvõttev KRISTUS.

Kolonel-leitn. Joy (Winnipegi „S. H." toimetaja).

KAS ei ole ime, kui häämeelega Jeesus võtab vastu meid, kuigi meie viivitame nii kaua ja ei võta vastu Tema kutset, „tulla ja ühes Temaga võtta osa õhtusöömaajast"? Meie ei pea ennast ülal ühegi teise sõbra vastu sarnaselt kui Tema vastu, siiski Ta on nii kannatlik ja armuline ning võtab meid vastu kohe, kui läheme Tema juure.

Tõeolu, et Ta on alati valmis meid vastu võtma, näitab, et Ta otsib meid kogu aeg, ootab meid ja tahab teha kõik, et meil oleks kergem tulla Tema juure.

Mitte kaua aega tagasi lugesin väiksest kolmeaastasest tüdrukukesest, kes tahtis minna oma isa kontori, kuid uks oli kinni. Korraga tal õnnestus puudutada oma väikeste sõrmekestega ukse käsipuud, ta jooksis rõõmuga sisse isa juure ja hüüdis uhkelt: „Vaata, isa, ma ise tegin seda!" Aga tema ei teadnud, et isa tuli tasakesi ukse juure, vaotas käepidemele ja läks jälle vaikselt tagasi oma kohale.

See on ainult väike inimlik jutustus: isad on sarnased, et nad aitavad häämeelega oma lapsi, kuigi lapsed ei teagi, et neid aidatakse. Kuid see lugu on ka enam kui inimlik, sest mitmel korral saavutame oma tagajärgi just Isa läbi, kuigi arvame, et ise oleme saavutanud neid, ja oleme isegi uhked nende üle.

Mõned meie seast on vahest koputanud uksele, ja kui see avati, suleti see jälle ja meid aeti ära, ilma et oleksime võinud öelda meie tulemise põhjust. Kuid vahest oleme lahkesti vastu võetud, ja oh kuidas see soojendas meie südameid!

Siin on uks, millele kõik võivad koputada, ja olge kindlad, et sääl seisab Keegi, kes kunagi ei saada minema kedagi ootavat ja otsivat hinge. Tema ei lase meid minna edasi lahke sõnata; Tema ütleb: „Koputage, ja teile peab lahti tehtama, sest igaüks, kes palub, see saab; kes otsib, see leiab, ja kes koputab, sellele tehakse lahti."

PÄÄSTEARMEE JÄRELUURIMISE BÜROO

otsib kadunud isikuid, nii Eestis kui ka välismaades. Tänades kogu maailma ümbritsevat Armee organisatsiooni, on korda läinud paljusid leida. Maks: Eestis — Ekr. 3.—

Välismaal — Ekr. 5.—

Aadress: Riga, Valdemara iela 33—9. Tallinn, U. Sadama t. 11-a.

EMADELE JA KODULE.

Kadunud trahmaraha

Lahkunud komandör FAKIR SINGH (Booth-Tucker).

SEE oli just niisama nagu ta oleks kaotanud oma laulatussõrmuse, sest eks see olnud üks tema laulatus-kaelakeest, mis oli kadunud? Kujutlege tema häda! Mida mõtleb küll tema mees, tulles tagasi Jeruusalemmast? Kuidas võis ta minna temale vastu? Selle kaelakee kinkis temale ta mees ja oli ainuke sarnane — võimatu oli saada teist sellist. Isegi Jeruusalemmas ükski kullasepp ei võinud valmistada seda puuduvat osa. See kaelakee oli just valmistatud temale — kui hästi see oli valmistatud! Nüüd see oli liig lühike, ja täieliku arvu kümne asemel sääl oli õnnetu üheksa, mis toob igasugust kurja perekonnale.

Mitu pimedat nurka.

Päevavalgus tumenes juba, kui ta leidis, et on kadunud üks osa tema hõberahadest. Ta oli väsinud päevatööst. Võib-olla lapsed olid väga tülikad. Mõni nende seast vajas erilist hoolitsemist. Näis olevat mitu põhjust, et jätta otsimise homme hommikuks. Aga ei! Ta ei võinud magada, mõeldes sellele kaotusele. Ühegi teise inimese hooleks ei võinud anda selle kalli väärtuse otsimist. Lahke täiskuu saatis oma kiiri läbi akna, nagu tahaks ta aidata teda otsimises. Aga majas on mitu pimedat nurka ja kohta, kuhu see hõbetükk võis langeda. Nii oli vaja süüdata küünal. Ümber ja ümber, uuesti ja uuesti, üles ja alla — kiired langevad lastemängude sekka, majapidamisriistade ja mööbli alla.

Ta kummardub, kuni ta selg valutab. Keegi lahke naaber tuleb sisse, et rääkida temaga natuke, aga leiab ta liig süvenenud oma töösse. Ta ei või mõelda muule kui kaotatud osale. Naaber aitab teda poolsüdamega, aga jätab varsti pooleli ja läheb koju.

Ta peatub hetkeks, et pühkida higi oma otsaesiselt. Äkki tuleb temale hää mõte. Võib-olla uus luud, mille ta ostis päev varemalt kelleltki vaeselt kerjuselt, on hää selle otsimiseks. Põrand on nii puhas, et kõik see püüd näib olevat asjata. Korraga näeb ta midagi kiiresti veeremas teisele poole toanurka. Kas see võib olla kaotatud hõbetükk? Jah! Sääl ta lamas, ja temale paistsid küünlaja kuukiired.

Suure ärevusega võtab ta kallihinnalise hõbetüki ja asetab selle õigele kohale — see on veata. Nüüd kummardub õnnelik omanik aknast välja ja hüüab naabritele, kes vestlevad säälsamas asuval maja lamedal katusel: „Ma leidsin oma kaotatud hõbetüki!"

Just siis kostab väljast hobusekapjade müdinat. Keegi kaupmees pöördub Jeruusalemmast Kiiresti ruttab naine, kes olnud vähe aja eest ni mures oma kaotatud hõberaha üle, oma abikaasale ja tervitab teda, kes olnud ära nii kaua. Kaelakeel on tähtis osa tervitamises. Kui rõõmus on ta süda, et ta pidas vastu seni „kui ta leidis selle!"

Kujutage endid olevat Armee pühitsuskooskoosolekul, kus kõneldakse just kadunud trahmarahast. Kõneleja sõnad on tunginud kõige vähemalt ühe kuulaja südamesse. Kord tema koht oli säravasilmaliste salvatsionistide hulgas. Ta palved, laulud ja tunnistused aitasid mitmeid kahtlevaid hingi Jeesuse juure.

Jeesuse käsi.

Kui hästi ta mäletab, kuidas Jeesuse käed asetasid esimesel korral täieliku päästmise kaelakee tema kaela ümber. Aga oh häda! Puudus üks osa, mille ülesanne oli ühendada tervikut oma iluga, ja ta ei võinud enam olla õnnelik. Ta ei olnud see, mida maailm nimetab — langenu; ta omas veel neid üheksa osa oma kaelaehtest. Sääl nad olid tema südamel. Seda võis näha tema elu „hää mõju" selge akna läbi, siiski näis, nagu midagi ei oleks sobinud hästi.

Pühendamise küünal.

Üks kalliskividest puudus. Kallihinnaline lüli, mis täiendas tervet armuühendust, puudus. Mida ta tegi? Juba oli süüdatud pühendamise küünal. Hõbetükki ei otsitud asjata. Kahetsuspingil, kus Kolgata valgus oli kõige heledam, leidis ta väärtusliku osa, mille ta kaotanud. Jällegi tuli tagasi Päästevanker. Veel kord tuli Päästja oma täielikkusega tema hinge.

*

Majapidamisnäpunäiteid.

Ial ei pea lapsi sundima sööma rasvast. Enamuses on lastele rasvane toit vastumeelt ja ei seedi. Loomulik instinkt köneleb neis selle vastu.

*

Lühike uinak pärast rammusat söömaaega edendab väga seedimist. Ialgi ei toki ära juhtida verd kõhust lugemise või mõtlemisega toidu seedimise ajal.

*

Lauda peab küürima piki puujoont, aga mitte vastupidi, kui tahetakse, et laud oleks hästi puhas. Valgeks küürimiseks tarvitatagu ainult soodat ja vett, aga mitte seepi.

*

Väga head pesukindad võib teha vähemkulunud käterätiku osadest, mis määratud äraviskamiseks. Need lõigatagu soovitavas suuruses ja alumised pooled õmmeldagu kinni. Vanad valged kujutud kindad sobivad samuti pesemiseks, sest üksikud sõrmed ulatuksid sügavamaisse nurkadesse.

Kodune õndsakskiitmine.

Õndsad on need, kes rõõmustavad oma lastest, sest neile ilmutatakse Jumala isalikkus.

Õndsad need, kes tunnevad armastuse väge; nemad peavad elama Jumalas, sest Jumal on armastus.

Õndsad need, kelle hinges rõõmulaul, sest nad toovad valgust varjus elavaile.

Õndsad need, kes näevad vaimulikult, sest nemad rõõmustavad Jumala teedel ka siis, kui nad on arusaamatud.

Õndsad need, kel mõistlik süda, sest neile saab osaks rikkalik taevarõõm.

Õndsad need, kel pole lapsi, kuid siiski armastavad lapsi — neile saab osaks suurem perekond, isegi nii arvurikas kui taevatähed.

Õndsad need, kelle mälestusest me rõõmustame, meie mõtted lisavad nende tähti kroonis.

John Oxenham.

Kassu kaelakee on täielik? Võid sa öelda, et oled päästetud ja pühitsetud — et Jumala arm on sinuga, ja et sinu elu on Temale meelehääks? Ei tähenda midagi, mida sa kõik ka omandaksid ja kui hää oleks su iseloom, sa ei või puhata ennem rahuldatult, kui olid leidnud ja pannud õigele kohale selle ühe puuduva osa. Otsi oma hinge pühendamise küünlaga. Tarvita usuluuda. Heida iseennast ristile. Vaata oma õnnistegijale, kes on valmis andma sinule seda, mis on enam väärt kui terve maailm. Otsi ja sa leiad!

ENAMIK meist mäletab olevat lugenud kooliraamatuis jutustust isandast, kes pidas enda majas lemmikuna noore tiigri. Loom kasvas peaaegu märkamata ja oli täis rõõmu. Ühel päeval, kui ta luges oma raamatukogus, lakkus loom ta kätt, mis rippus üle

Tiigrikasvataja.

tooliääre, kuni kare keel kriimustas nahka ja ta esimest korda maitses verd. Tasane urin näitas omanikule hädaohtu; kartes kiirelt ära tõmmata käe, kutsus ta teenri, käskis teda tuua püss, ja tiiger lasti maha, enne kui juhtus suurem õnnetus.

Mõne aasta eest ohvitser, kui selle artikli kirjutaja oli paigutatud ühte korteri misjoniarstiga, kuid see kooselamine polnud õnnelik, kuna arst oli pidanud kuude kaupa tiigripoega, kes nüüd omas ebameeldiva suuruse. Ta hüppas toolidele ja laudadele enese rõõmuks ja sõbra hämmastuseks. Saabus aeg, mil arst läks puhkusele ja tahtis jätta oma lemmiku kellegi hooleks, kuid ükski ta sõbrust ei võtnud endale vastutust ja hädaohtu, kuni tiiger viimaks paigutati loomaaeda, hoiule ja näitamiseks.

MIDA ÜTLEB —

Maailma aja lõpetusel... Inimese poeg läkitab oma inglid ja nemad peavad koguma kõik pahandused tema kuningriigi seest, ja neid, kes teevad käsu vastu. Ja peavad neid tulisesse ahju heitma; sääl peab olema hulumine ja hammaste kiristamine. Siis peavad õiged paistma kui päike oma Isa kuningriigis.

Matt. 13:40—43.

Kuna neist hädaohtlikest loomist vabanetakse vähese raskusega, on kogemus tuhandete elus näidanud, et harjumustest vabanemine on palju raskem. Dr. Johnsson ütles kord: „Harjumuse väike ahel on vaevalt raske küll, et seda tunda, kuid ta on siiski liig tugev, et teda murda." Seda on kogenud paljud.

Noormees, keda sõber hoiatas joovastavate jookide eest, vastas naerdes: „Ära karda, ma tean, kui on küllalt, siis ma

HARJUMUSED

Halvad harjumused on nagu noored tiigrid — nad kasvavad.

lakkan. Minust ei saa kunagi joomar." Kuid mõne aasta pärast vaevalt võis teda ära tunda joomarina ja seltskonnast väljatõugatuna.

Tubaka harjumus seob paljuid meie noori mehi ja naisi tänapäev, röövides neilt mälu, ergud, ja iseloomu tugevuse — nad iialgi ei mõelnud, et pabeross oleks nende isand, kuid seda ta on.

Äsja jutustas mulle laeval keegi noor kaubareisija, et ta polnud iialgi suitsetanud kodus. Ta vanaisa, kes teda kasvatanud ja kes puritaanlik oma vaadetes, oleks hämmastunud, kui teaks, et ta suitsetab; järgmisel hetkel kaebas ta oma halva mälu üle ja kuidas see teda takistab töös. Minu tähendusel, et selles on süüdi suitsetamine, tunnistas ta selle võimalikuks, ja kahtlemata oli see nii. Mittesuitsetajad peavad kannatama suitsuvingu söögiruumides, ja kaasreisijad kajuteis on samuti ebamugavuses, peaaegu lämbudes, kuna nende kaaslane naudib oma „harjumust."

Tiiger surmab ta.

Kõige hirmsam on vabandada ennast teiste eeskujuga. Mõni juhtiv õpetaja või usumees teeb seda ja noor suitsetaja ütleb: „Kui tema seda võib, miks siis mitte mina."

On veel ahnuse, mängu, kõlvatu kõne, roppuse ja muid sarnaseid harjumusi. Nad algavad väikselt, juhusliku nautimisega, mis kerge lõpetada, nagu arvatakse, kuid nad seovad ja orjastavad endid, ning noormees või naine on abitud ohvrid enne veel, kui nad märkasid seda.

Tänu Jumalale, on olemas abi. Tiiger võib saada taltsutatud, harjumus, mis sarnane ahelale, võib saada purustatud, sest meie teame, et

Jah, Juuda soo lõvi kõik ahelad murrab,
Ta uuesti võite toob igapäev meil.

Kui õnnelikul kombel lugeja ei ole kinni halbades harjumusis, hoidu esimese sammu eest, ja pea meeles, et on sama kerge luua häid harjumusi kui halbugi, ja palju rõõmustavam on endale ja teistele näha elus võitu kui kaotust.

Müüdud maailma.

„Nemad kulutavad oma päevi õnnega, alla hauda."

MÕNE aasta eest arreteeriti fanaatiline jutlustaja sellepärast, et ta oli surmanud neljateistaastase tüdruku. Ta oli kuulutanud ühes eramajas suurele rahvahulgale oma jõust äratada üles surnuid. Oma kõne lõpul surmas ta rohtudega 14-aastase tütarlapse tema vanemate nõusolekul, et siis näidata oma üleloomulikku jõudu. Pääle tema kahetunnilist palvet ja hullustust said vanemad aru, et ta on petja, ja teatasid sellest politseivõimudele, kes vangistasid ta.

Rumalad petetud vanemad andsid häätahtlikult oma noore tütre sellele hirmsale surmale, ja siis, kui nad olid teinud nii, nad oleksid annud oma elu ja vere, et saada tagasi seda tegu.

Nii on kümned tuhanded vanemad kuulnud tõotustele maailmas, kus **ja silmapilkmise ajal lähevad nemad** Jobi 21:13.

lubatakse pikka elu, kõrget seisukohta, rikkust. Nad on näinud, kuidas õnn ootas väljasirutatud kätega ja ütles: „Andke meile see hing ja meie näitame telle, et on väärt elada."

Mitmed on kasvatanud üles oma lapsi sel teel, on annud neid häätahtlikult ilmlikule elule, auahnusele ja kergele elule, ning nüüd nad ringutavad käsi, nähes oma armsaid, keda nad mõtlesid olevat nii kindlad, vaimulikult surnud — mõne elu on täiesti varemeis ja kõrvale heidetud kui närtsinud lill teeäärel.

Seiske sellel pinnal, kus on Jeesus Kristus. Ta on võitnud vaenlase. Meie elame, et võita; selleks vajame palvet ja abi Jumalalt, et võita „tugevat meest", kes püüab hävitada inimelusid.

JUMALA ARMASTUS

Kol.-ltn. PUGMIRE'i kõne Winnipegi ringhäälingus.

EI või olla suuremat ega auliseimat teemi kui see — Jumala armastus. Meie inimlik armastuse mõte sisaldab kõike, mida meie teame või ette kujutame hääduse, lahkuse, mõjutuse, tähelepanelikkuse, õrnuse ja sümpaatia all. Nüüd, kui meie inimlikes piires mõtleme, et see kõik on armastuse tähendus, siis Jumala armastus ületab kõige selle. Nagu võrratu mäetipp, mis särab puhtas hommikupäikese valguses, seisab see edasi — imelisena — vabana — lõpmatuna — täielisena — kõike rahuldavana.

*

Apostel Johannesel on suurepärane kokkuvõte Jumala armastusest, ja tema evangeeliumi ning epistleid läbistab see armastuse teem, põimides seda oma vaimustatud mõtete harmooniasse.

„ARMASTUS ON JUMALAST," kuulutab ta oma esimeses kirjas — *„JUMAL ON ARMASTUS"* — *„KES ARMASTUSE SISSE JÄÄB, SEE JÄÄB JUMALA SISSE JA JUMAL TEMA SISSE."* Kuid tema inspiratsioon tuleb palju kõrgemalt. Jumala armastuse tähtsaim ilmutaja on meie Issand ja Päästja, ja Tema aulistelt huulilt kostsid imelised sõnad: *„Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et Ta andis oma ainusündinud Poja, et ükski, kes Temasse usub, ei pea hukkuma, vaid et temal igavene elu peab olema."*

Jeesuse ilmutuseta oleks meie vaimline maailm päikeseta. Jumalik silm ei vaataks õrna kaastundega meie pääle. Jumalik käsi poleks välja sirutatud, et tõsta üles meid. Meie oleksime ilma lootuseta siin ja tulevikus. Kuid Kristuses meie näeme Jumala armastuse manifesti, ja rohkem kui see, Kristuse armastuses meie näeme Jumala armastust, mis ulatub inimeste kõikehaaravaks päästmiseks.

Kui meie siis kuulutame selle suure päästmise õnnistusi, on väga suure tähtsusega, et meie õpime tundma ja mõistma Jeesust Kristust, ja see on kogemuse tõsiasi, et ükski ei või tulla lähemasse ühendusse Kristusega, ilma et armastaks Teda. Kui meie algame Temaga kui vaid inimesega, ilma jumalike omadusteta, mida usklik annab Temale, ka siis meie võime saada tõmmatud Tema juure. Ja kui meie omame selle kaugelt lähenemise, meie „pole kaugel taevariigist." On vaid üks samm, et saada teadlikuks Tema nõudmises, tunnistada, et Temä on Kuningate Kuningas ja Issandate Issand, alandlikule alistumisele ja pöörmisele.

*

„Mis on pöörmine?" küsib mõni. See pole nõidus. See pole väline jõud, mis valdab ja pais-

JUMALA ARMASTUS

(Algus 4. lhk.)

kab inimese ühest elulaadist teise. See on kõige päält väga lihtne, ometi väga imeline asi. *Pöörmine on hinge puhastamine tema halvast olemusest, vaimu muutmine, kuna hinge asub Jumala armastus Jeesuse Kristuse läbi.*

Eks ole nii, et paljud kahtlased mehed ja naised ei ole nii kartlikud põgenema mõne suure karistuse eest, või toimima mõnda suurt kättemaksu, kui et eemalduda asjust, mida nad põlgavad iseendis?

*

Jumala armastus teostab selle nähtava ime. Kristuse läbi annab Ta meile jõudu koguda ja võita iseendid. Arg on muutunud julgeks; ebasüdamlik ja autu otsekoheseks ning õiglaseks inimeseks; kartlik, rõhutud ja lootusetu hing rõõmsaks, õnnelikuks, kartuseta hingeks; äge, äritatud, üleannetu inimene rahulikuks, vaikseks ja lahkeks meheks või naiseks.

*

Ühes Euroopa linnas oli pidamisel Armee koosolek, ja salvatsionistid laulsid Jumala armastusest. Koosoleku kohast läks mööda keegi naine, kelle mõttes olid kavatsused ja plaanid ühiskonna kukutamiseks, ja kes oli palgatud revolutsioonilisse tegevusse tööstuse keskuses. Ta oli üksinda, õnnetu ja rahutu vaimus, ja rõõmus laul köitis tema tähelepanu. Astudes koosolekuruumi kuulas ta süvenenud huviga palveid, laule ja tunnistusi, ja kui väsinud, rõhutud hingi kutsuti pölvitama kahetsuspingile, tundis ta sunnitud olevat seda tegema, osalt küll uudishimu pärast. Sääl, salvatsionistide rõõmuks, tuli ta päästmise teadvusele Jeesuses Kristuses. Koosoleku juhataja, olles mõjutatud naise silmapaistvast olekust, kõneles temaga, küsides, kas ta omab päästmise kindluse. „Oh härra," ütles naine, „kui ma tulin siia ruumi, mõtlesin, et maailm peab muudetama vägivallaga, kuid nüüd näen, seda peab tehtama armastusega!"

*

On kindel, et Jumala armastus on suur vabastav, muutev, päästev jõud, ja kui inimesed tahaksid vaid tulla selle mõju alla, tänapäeva suured probleemid ja raskused maailma vahekordades oleksid oma õige lahenduse teel.

Võib-olla neid sõnu kuulas keegi, kes on väsinud, lootuseta, õnnetu, rahutu ja meeleheites — teadmatuses, kuhu pöörata abi ja tröösti saamiseks. Oled sa proovinud Kristuse teed? Oled sa valmis tooma oma koorma Issanda ette? Sa leiad Temas koormakandja. Temas sa leiad lootuse, rõõmu ja rahu. Temas sa leiad suure Õpetaja, kes teab, kuidas lahendada sinu elu sassiläinud keerdsõlme. Temas sa leiad Armastuse — Jumala armastuse — Armastuse, mis iialgi ei eksi.

OHVERDATUD GITARR.

Taani naisohvitser jutustab oma õudset elamust evangeeliumi viimisel väiksesse mägiküla Islandi saarel.

ARMEE ohvitseridel, kes töötavad Islandi saare laialipillatud elanike seas, on sageli õudseid kogemusi. Siin järgneb jutustus noorelt Taani naisohvitserilt, milles ta kirjeldab üht oma reisi üle järsude mägede.

„Ma tundsin", ütleb ta, „et Jumal käskis mind minna sellesse maakohta, mida ma iialgi enne polnud külastanud. See oli ajal, mil kalurid mitmesugustest maakohtadest tulid Islandile kalastama. Pika reisi kestes ma kohtasin palju inimesi, kes olid nagu karjaseta lambad. Minu saabumisel olid mehed mures, sest paks udu takistas neid minemast kalastama. Kõik nende paadid olid sadamas.

Seistes nende ees, kõnelesin neile Jeesusest. Lugesin piiblit, laulsin neile. Kuid udu oli neil sedavõrt tähtis, et ma sattusin otse segadusse. Kuna mina kõnelesin Päästjast, mõtlesid nemad kogu aeg kaladele. Ütlesin siis Issandale: „Issand, aja laiali udu ja saada need väesed inimesed kalastama." Järgmisel hommikul oli udu kadunud, ja suur kalasaak rõõmustas kõiki. Nüüd olid nende südamed täis rõõmu, ja nad kuulasid suure tähelepanekuga minu sõnumit.

Olles teinud oma töö nende seas, tundsin ma olevat Jumala tahtmise, et ronida kõrgele mäele, mis kerkis üles küla kohal, et võiksin ka sinna viia imelist sõnumit Päästjast. Keegi ütles mulle: „Sul pole jõudu mäele ronimiseks."

„Jumal annab mulle jõudu!" vastasin mina. Võtsin oma gitarri ja piibli ning alustasin teed rõõmuga. Kuid mägi oli järsk; palju järsum kui kujutlesin; näis peaaegu, et ronimisel kukuvad kivid mulle suhu. Kuna olukord aina halvenes, väsisin enam ja enam. Aegajalt seisatasin, et hinge tõmmata, ja samal ajal palusin Jumalalt jõudu, siis ronisin jälle edasi.

Jõudsin ikka lähemale mägiharjale, kuid saabumisel selgus, et teisel mäetipul veel kaugemal asusid majakesed, mida tahtsin külastada. Langesin põlvili ja palusin Jumalalt armu. Ta kuulis mind, Ta andis mulle uut jõudu.

Vaadates enda ette, avastasin uue kiusatuse, proovi, mille ees kõveimgi süda oleks värisenud ja isegi seisatanud. Mägitee, otsekui laud, äärmiselt kitsas, keerles mööda järsku mäginõlvakut ja pöördus etteulatuvale mäeverule, mille all haigutav kuristik ootas ettevaatamatut rändurit. Ei olnud küllalt sel juhusel saavutada kõikuvat tasakaalu kindluseta sammude abil. Ma mõistsin, et tahes kokku leppida hädaohtliku käiguga, pean ma kätega rippuma murdunud mäe pinnal. Aga kuidas kanda oma armastatud gitarri? Tundsin, et ma lihtsalt ei suutnud lahkuda sellest väga hinnatud riistast.

Oma ahastuses pöörasin näo taeva poole, otsides abi Jumalalt. Palusin, et mulle näidataks mõni teine tee. Ei võinud kaua oodata vastust. Pidin tegutsema kiiresti. Kuid sel korral näis, nagu Jumal ei kuuleks mind. Mõistsin siis, et pidin tooma ohvri. Ma ei võinud pöörata tagasi ega ei võinud minna edasi gitarriga.

Esiteks katsetasin asetada mänguriista kitsale rajale; kuid ma olid sedavõrt piiratud raskusist, et oli võimatu isegi kummarduda jalgealuse tee ulatamiseks. Mu katse osutus peaaegu minu hävinemiseks; oleks ma püsinud katsetamises, oleks ma kõrvale libisenud teelt ja kukkunud kuristikku. Väriseva ohkega lasin lahti gitarri, ja see kukkus kaugele, kaugele alla kuristikku. Ma ei võinud vaadata sinna. Veidi hiljem jõudsin kõrgeimale mäetipule, kus mul oli auline kohtamine oma Jumalaga. Kiitsin ja tänasin Teda, ja ma ei unusta iialgi, kui ligi oli mulle Jumal sel hetkel. Mu jalanõud olid katkised, mu univorm räbalais, kuid viga ei saanud ihu ega hing.

Peaaegu kesköö tulin esimesse majja väikeses mägikülakeses; elanikud olid imestunud nähes mind, mitte ainult seepärast, et oli liig hilja, vaid seepärast, et mul õnnestus tulla nende juure. Kui nad nägid mu jalanõusid ja räbalaid ning kuulsid, mispärast ma tulnud, olid nende südamed täis kaastunnet ja nad andsid mulle süüa. Nad otsisid ka riideid ja jalanõusid. Jäin sinna mõneks ajaks, käies majast majja, lauldes ja kõneldes Jumalast."

Ühinenud Päästelipu all.

Esmaspäeval, 29. veebruaril oli Tallinna 1. korpuse avaras ruumis Päästearmee laulatus, millest osa võtma oli kogunenud enneolemata suurel arvul rahvast. Päästearmee vere ja tule lipu all ühinesid seltsilised Hilda Jann ja Valter Vaarik, mõlemad 2. korpusest. Tallinna salvatsionistid viibisid rohkel arvul oma seltsiliste laulatusel, milline toiming kujunes pidulikuks. Ensain Petersson toimetas pühalikku talitust, mille järele noorpaari tervitati ohvitseride ja seltsiliste poolt. Ka noorpaar esines oma tunnistustega

JÄÄ PEAB KORD MURDUMA.

(Vaata pilt esiküljel.)

REVAD saabus. Päike oli juba jõudnud sulatada oma soojade kiirtega jääkorda, ja see ei olnud enam nii tugev kui näis. Jõgi jääkatte all hakkas juba elama.

Tal oli vaja ja ta tahtis pääseda üle jää. Minna pikka teed ringi sillale? Ei, see on liig raske! Veel eile mindi siit üle. Võtan julguse. Mõned sammud — õhuke jää murdub, ja ta on vees jäätükkide seas; jõevool tõmbab teda alla oma sügavuse poole. Tugi, mille abil ta püüab hoida end veel, murdub. Ihu muutub kangeks. S u r m vaatab talle üsna ligidalt näkku.

Aga siiski oli keegi pannud teda tähele, murrab puu küljest oksa ja sirutab selle uppujale. Ainuke lootus, kui uppuja haarab sellest kinni. Ta hakkab juba vajuma, kas ta paneb tähele ulatatud asja? Kui ei, siis pole päästmist. Aga vaata, ta sirutab välja oma käe, et ulatada selle. Veel mõned hetked, ja ta on jälle kaldal.

Elus on kaks teed; üks näib olevat lühem, parem, nõuab vähem jõupingutust ja lubab meile kiiremini soovitud eesmärki — see on enesetahtmise tee. Teine, mis näib pikem, nõuab enam ärasalgamist, vähem mõnususi — aga ta on alati kindel — see on Jumala tee. Sulle näib, et jõuad oma teega ennem eesmärgile. Mine, kuhu tahad: „Ma juba eile, tunaeile käisin seda teed. Ei juhtunud midagi. Ma juba eile, tunaeile ja veel enne seda olen valetanud natuke. Olin siiski täiesti aus. Ei midagi pole juhtunud." Kui eile on sääl käidud, siis just täna võib jää murduda samal kohal. Ühel päeval peab see murduma, ja su patt saab avalikuks kas siin inimeste ees või ükskord Jumala ees, ja sa tead, et vaod alla — siis pole enam lootust.

— PÜHA KIRI.

Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et tema oma ainusündinud Poja on annud, et ükski, kes tema sisse usub, ei pea hukka saama, vaid et igavene elu temal peab olema. Sest Jumal ei ole oma poega mitte läkitanud maailma, et tema maailma pidi hukka mõistma, vaid et maailm tema läbi pidi õndsaks saama.

Joh. 3:16—17.

S i i n ü k s k ä s i s i r u t a b e n d s u l l e v a s t u. Üks silm valvab kogu aeg su üle — s e e o n h ä ä k a r j a n e. Ta sirutab sulle kõige ligema päästmisvahendi — mitte selle, mida sa ise ootad ja tahad.

Ta saadab su juure kellegi uskliku, kes su läheduses, ei mitte kuulsa jutlustaja või üliloomuliku ilmutuse. Ta räägib su vastu lihtsate evangeeliumi sõnade läbi.

Sa pead haarama kohe kinni päästevahendist — on asjata, loota teist pääseteed ja paremat vahendit. Haara kinni sinule sirutatud punoksast, ja sa saad päästetud. Tee seda kohe. „Vaata, täna on õige aeg, täna on päästmise päev."

Rajamal ja Jadeh.

Kuidas tasuti väikese India tüdruku lihtne usk.

RAJAMAL puges kartuses ühte toanurka. Valge mees, keda nimetati arstiks, kummardus tema ema üle. Kui ta ajas enese sirgeks, oli ta väga tõsine ja ütles juuresolevale naisele: „Ta sureb."

Just sel hetkel avas Rajamali ema oma silmad. „Ma tahaksin rääkida", ütles ta ja inglanna kummardus, et kuulatada ta sõnu. „Ma pean lahkuma varsti — ma tean." Surija haaras proua käe järele. „Jah — ma lahkun. Ma annan teile — need, keda armastan. Võtke need. Oh, õpetage neid, et nad oleksid kristlased." Ta hääl kadus, ta silmad kustusid ja sulgusid. „Ta on läinud", ütles proua lahkelt ja kordas surnu sõnu; ja suur kartus tuli väikese Rajamali hinge.

Teie võite võtta tüdruku.

Mõni päev pääle matust tuli isa tegema korraldusi laste suhtes. Kui temale öeldi tema naise soovi, vastas ta: „Teie võite võtta tüdruku, aga hindu kommete pärast mitte poega, tema ei või lahkuda isade usust!" Nii ta võttis Jadehi ja jättis järele tema õe.

Lõpuks otsustati, et Rajamal läheb Päästearmee kooli, kus ta võiks õppida teadmist, mis aitaks teda tuleviku elus. Kõik oli temale alul nii võõras ja arusaamatu. Sääl ei olnud ühtki ebajumalat, sarnaseid kui tema ema oli kummardanud; kuigi ta oli pannud tähele, et ema viimasel ajal ei olnud enam nii pühendatud neile. Ja need imelikud inimesed ei külastanud kunagi templit!

Kuud mööduvad ja Rajamali tume mõistus hakkas mõistma vähehaaval Jeesuse tõdesid. Siis tõusis tema südames suur igatsus. Igal õhtul palus ta: „Oh Issand, otsi üles mu vend ja saada ta Armeesse!" Sarnane oli tema lihtne usk.

Tema vend oli saadetud sajanded kilomeetrid eemale põhjapoole ja ta elas Punjabi maal. Sääl ta rändas oma onuga, kuid nende vahekord polnud sugugi hää. Onu ütles, et poisid on loodud tööle, ja ni Jadeh pidi töötama, töötama ja töötama päikese tõusust kuni veeremiseni. Põhimõttelikult oli ta vaba, kuid tegelikult ori. Siiski ta leidis aega teha midagi muud kui tööd! Ta kuulatas. Oh milliseid jutte rääkisid rändurid salapärasest Indiast, suurtest templitest ja vabadusest. „Ei ole teist sarnast elu kui lalaldane elu teel." Kerjused, fakiirid — kõik rääkisid sellest ühes sihis.

Lõpuks tundis Jadeh, et ta ei või panna enam vastu, ja nii ühel hommikul enne päikesetõusu, samuti ei olnud veel ärganud inimesed, lehmad ega härjad, ta puges tasakesti välja telgist ja läks oma teed üksinda. Tal ei olnud mitte midagi, ka mitte kompassi, mille järele rännata, vaid oma mõistuse järele ta algas teekonda India poole.

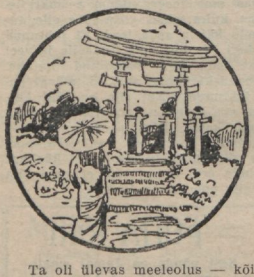

Ta oli ülevas meeleolus — kõik oli nii vaimustav. See oli elu, mis meeldis temale — igakord, kui ta pööras oma silmi, nägi ta midagi uut. Kui päev algas ja rohelised papagoid lendasid jõekaldale, kui vesirattad algasid oma tööd ja poisid põldudel läksid tööle. Oh, ta hing oli täletud sarnase vaimustusega.

Kaua elas ta sarnaselt, täis lõbu, tarvitades kõike vabalt loodusest kuu kuu järele rohkem kui üks aasta, lähenedes Marathi maale.

Siiski ühel päeval tuli muudatus nii kui tumedad pilved. Keegi pahane vedurijuht tabas teda, kui ta sõitis kord piletita. „Sina väike kelm", ütles ta, andes temale tugeva hoobi pähe. „Sina väike kelm, sa varastad sel teel riiki." Tema oli väga hirmus ametnik. „Selle eest annan ma sind jaamaülema kätte."

Ta sõnad ja tegu olid samasugused. Jadeh oli täidetud kartusega ja hirmuga, seistes kurjategijana jaamaülema ees.

„Kus on su isa?" küsis jaamaülem.

„Ma ei tea."

„Su ema?"

„Ta on surnud."

„Kas sul ei ole kodu?"

„Mitte paikagi, kuhu panna oma pää."

Jaamaülem oli lihtsalt ärritatud ja ei teadnud, mida teha. Aga pääle kauaaegse mõtlemise ütles ta: „Mina ei saada selle poisi vanglasse. Teda sääl ei aidata. Selle asemel saadan teda päästeväelaste juure." Lõpuks ometi, kuigi ta ise ei teadnud, oli Rajamil palve vastatud. Jadeh saadeti Päästearmee poiste kooli.

Vähe aega hiljem tuli sinna kooli keegi rändav ohvitser, kes tundis väga hästi Rajamali ja tema elulugu, ja oli väga üllatunud, leides sääl tema venna. Kohe teatas ta sellest õele, kes oli mõnedsajad kilomeetrid eemal, ning korraldati, et ta reisiks oma venna juure. Aga Jumala tahtmine oli teistsugune. Ta haigestus teel nii rängasti, et ta saadeti tagasi koolihaiglasse.

Vennale saadeti sõnum: „Tule ruttu, sest su õde on väga raskesti haige." Jadeh asus teele kõige kiirema India rongiga, mis oli siiski liig aeglane selleks, et ta oleks jõudnud enne, kui hirmus haigus jõudis teha oma hävitava töö. Kui Jadeh jõudis oma õe aseme juure, oli ta vaim juba lahkunud...

Saabudes leidis ta, et õe laip oli asetatud kodutehtud kirstu, mis kaetud Päästearmee lipuga. Enne kui ta maeti, avati kirst selleks, et ta võiks vaadata veel viimas korda oma õe nägu. Sel ajal kui ta vaatas teda, voolasid pisarad vabalt mööda ta palgeid. Misjonär-ohvitser jutustas temale, kuidas Rajamal palunud lõpmata: „Oh Issand, otsi üles mu vend ja saada teda Armeesse."

Mõni päev hiljem sõitis Jadeh jälle tagasi poistekooli — kuid mitte enne, kui ta õe palve oli vastatud selle sügavamas mõttes.

*

Tänapäev elab Jadeh oma naisega ja kahe lapsega Bengaalias. Sääl ta töötab kui Päästearmee ohvitser, et tuua oma maa rahvast Jeesuse juure.

Piibel tema tegemises.

Komandör Mildred Duff.

LÕPUKS langes Jumala karistus oma valitud rahva pääle nende pattude pärast.

Viiendas Moosese raamatus oli selgesti kirjutatud hoiatus, et kui Israeli rahvas kummardab Kaanani maa hirmsaid ebajumalaid, siis Issand tahab võtta neilt ära nende maa ja saata neid võõrsile.

Siiski kord-korra järele nad olid annud maad kiusatusele; ja nüüd oli saabunud tasumisaeg.

Pabiloni suur kuningas Nebukadnetsar saatis oma sõjaväe pühale maale. Sel ajal ei suutnud ükski rahvas vastu panna Nebukadnetsarile; isegi tuline Assiiria pidi kummardama ta ees, sest ta oli üks vägevamaid kuningaid, keda maailm näinud.

Siiski Nebukadnetsar oli ainult tööriist Jumala käes, ja Taaniel ütles temale: „Sina oled kuningas üle kuningate, sest Jumal on annud sulle kuningriigi, väge, jõudu ja au."

See mõte oli Taanieli trööst ja tugi, ehk küll ta oli viidud suurele paganamaale kaugele ära Jeruusalemmast, tema armastatud ja pühast linnast. Aga juutidele, kes ei usaldanud Jumalat, oli kurvastus enam kui nad suutsid kanda, sest Nebukadnetsar laskis Jeruusalemma müüri maha kiskuda ja viis rahva vangi.

„Meie oleme võtnud nende varanduse, kulda ja hõbedat; meie oleme kiskunud maha nende linnade müürid: nende tempel on tühi ja riisutud; nende rohuaiad on ära tallatud, nende põllud on külvamata, viinamäed ravitsemata, paremad mehed ja naised teenivad meid Paabelis. Ometi on lõpp ühkele juudi rahvale, sest kõik nende kallihinnalisem varandus on meie käes."

Nii ütlesid Paabeli paganad pilgates vaeseid vange. Kui vähe nad aimasid, et juudid omasid siiski oma väärtuslikumat.

Hinnalisem kui kalliskivid ja kuld, magusam kui piim ja mesi nende maal oli seaduste-raamat, mis rääkis neile kõik seda, mis nad teadsid Jumalast.

Aga siin Paabelis suurte uhkete templite keskel, kus preestrid petsid rahvast ebausuga, hakkas Israeli rahvas hindama Issanda mõõdunud tootusi ja Ta sõna, mis moodustab praegu esimesi raamatuid meie piiblis.

KORPUSE KADETTIDE NURK.

Jumala tahtmine.

ENESETAHTMINE ja eneselõbu on peaaegu iga vaimuliku haiguse tekitaja. Noorest salvatsionistist, kes alates oma pöörmisest püüab õppida tundma Jumala tahtmist ja teha selle järele, võib öelda, et ta on võidelnud oma poolvõitlust. Issand Jeesus võitis just sellepärast, et ta kogu oma elujaal maailmas püüdis täita oma Isa tahtmist. Tema ütles: „Ma ei ole tulnud oma, vaid Isa tahtmise järele, kes mind saatis." „Mul on häämeel täites Tema tahtmist."

Sina peaksid minema Jumala juure ja ütlema Talle, et tahad täita Tema tahtmist nagu tegi Jeesus — rõõmsa vaimuga — ja siis anna oma tahtmine Temale.

Sa saad teada, mis on Ta tahtmine sinuga, lugedes Tema sõna, otsides Teda palves ja kuuldes oma ohvitseri piibli seletusele, mis manitseb sind püha elu elamisele. Sellel ja ka teistel teedel õpetab Püha Vaim sind.

„Kui keegi tahab täita Ta tahtmist, siis ta peab teadma seda."

Keegi ohvitser jutustab:

Mälestus Asutajast.

OLI suur koosolek avaras saalis tuhandete inimestega. Juba ammu oli tehtud ettevalmistusi sellele koosolekule ja oodati pikisilmi, sest Armee Asutaja, William Booth, oli koosoleku juhataja. Lõpuks jõudis selle aigus. Kindral Booth ühes teiste ohvitseridega saabus. Kõne oli kütkestav — Asutaja kõneles nii tõetruult ja kütkestavalt jumalike asjade üle. Koosolekul oli palju laulu ja tuliseid tunnistusi Jeesuse vere väest, mis võib puhastada kõigest patust ka kõige madalamale langenu. Pääle Asutaja südamliku kõne piilist algas palvekoosolek. Mitmed läksid alla kalastama. Ma polnud veel kordagi käinud all inimestega rääkimas ja ei mõelnud minna selgi korral. Äkki pööras Asutaja ringi ja pani oma suure sõrme mulle vastu rindu, öeldes: „Mine kalastama!"

Oh kuidas ma väriseisin! Ei teadnud, mida öelda või mida teha. Kartsin ka kindralit ja ronisin aeglaselt aral häälel, ja mul oli rõõm tuua kahetsuspingile esimese hinge. Sellest ajast pääle pole kellelgi olnud tarvis käskida mind minna kalastama. Teen seda kogu südamest igal võimalusel, ja see on mu südameasi, et võita nii palju hingi kui võimalik oma kallile Õnnistegijale.

Võib-olla mitmed noored, kes loevad neid ridu, ei ole veel julgenud rääkida teistega nende hinge üle — võtke endal süda rindu ja alake selle õnnistusrikka tööga. Kuigi võite alguses öelda ainult mõned sõnad ja teie ei näe tagajärge, mida soovite, siiski minge edasi. Töö õpetab — iga korraga muutute targemaks. Kui lähete välja Jumala väes armastuses hingede vastu ja teete oma parimat, siis teie töö tasub end kindlasti. Jumal õnnistagu teid igaüht! Tehke kohe järgmisel koosolekul katset kalastamisega, ja hiljem teie ei või enam istuda vaikselt platvormil, kui on aeg võidelda hingedega ja nende pärast. Jumal aidaku teid ja andku teile oma tarkust sellele tööle!

Ei või heita kõrvale mõnd tõde, ükskõik, kui väärtusetu ta ka ei näiks. Kui täna võime saada läbi temata, võib-olla võime tarvitada teda homme.

Märkusi juhilt.

Jälle on möödunud üks kuu, ja meie ees seisab aprill oma võimaluste ja kohustustega. Kuud libisevad nii kiirelt ja see sunnib meid kasutama iga päeva ning tundi võimalikult paremini Jumalale ning inimeste päästmiseks.

Mul oli võimalus märtsikuu viimaseil päevil külastada jällegi Eestit, ja mul on mulje sügavast vaimlisest igatsusest paljude keskel — igatsusest, rohkem tunda Jumalat, ja püüdmisest, väljendada oma elus tema põhimõtteid.

Minu esimene koosolek oli Tallinna 2. ruumis, kus laupäeva õhtul peeti päästekoosolek. Ruum oli rahvast täis, ja mul oli rõõm õnnistada rida uusi päästesõdureid lipu all. Koosolek kujunes õnnelikult avaraks ja rahvas sai vaimustatud, kuna sõdurid omasid õnnistusi. Ülestõusmispüha varahommikune koosolek peeti rohke osavõtuga. Teemiks oli „Kristuse andestamine", ja meie uskusime, et paljud koosolekul otsisid Kristuse andestamist. Pühitsuskoosolekule Tallinna 1. ruumi oli kogunenud palju rahvast ja ülistati Kristuse ülestõusmise sõnumit. „Kui keegi on Kristuses, siis on ta uus olevus." Koosoleku lõpul paljud seltsilised ja sõbrad „otsisid Püha Vaimu väge, saades uuteks". Ülestõusmine algas tõesti paljuis südameis.

Mul oli eesõigus kohata korpuste sõdureid pühapäeval päälelõunat, ja koosoleku teem sisaldus uues sissejuhatavas kooris.

Oh et meie võiksime saada paremaid töötajaid ja võitlejaid Päästearmees patu ja saatana vastu. Ma usun, et Päästearmee sõdurid Eestis on ära tunnud suuri võimalusi, mis neil olemas, ja et nad töötavad Kristuse eest Tema viinamäel siin. Võit tuleb kahtlemata.

Õhtul oli Tallinna 1. ruum täis rahvast enesesalgamise altariteenistuseks ja uute sõdurite õnnistamiseks. See kujunes väga mõjurikkaks teenistuseks, ja rahvas oli huvitatud tseremooniast. Koosoleku lõpul meil oli rõõm näha mehi ja naisi põlvitamas kahetsuspingil ja vastu võtmas pattude andestust. Jumal õnnistagu uusi sõdureid ja ümberpöörnuid.

Teise püha hommikul peeti koosolek Tallinna 2., kus õnnistati 4 uut korpusekadetti ja selgitati korpusekadettide tegevust. Ka Tallinna 1. peeti kaunis koosolek rohkearvulise osavõtuga. Pärastlõunat korraldati demonstratsioon kahe korpusega ühiselt. Korpusekadettidelt ja noorsoolt olid ettekanded. Õhtune koosolek oli laulu ja mängu kavaga, millest võtsid osa korpuse mängu- ja laulukoorid. Laulmine ulatus ülima määrani ja väljendas lugupidamist juhile. Mul oli eesõigus aidata kaasa kavas kontsertina, klaveri ja laulmisega lauludes ja marssides.

Teisipäeval, 3. pühal, juhatasin ohvitseride koosolekuid, millest võtsid osa kõik ohvitserid Eesti korpustest. Päev kujunes õnnistusrikkaks ja mul on lootus, et kõik lähevad tagasi oma kohustustele, tegelikult läbi viies saadud abi.

Õhtul täies ruumis tervitati ohvitsere, kes võtsid osa demonstratsioonist; kõik ettekanded võeti vastu hästi. Kõik ohvitserid täitsid kava kõnes, laulus ja muus ettekandes. Kesknädalal peeti koosolek Tartus suure hulga osavõttel.

„Eesti Kristusele!" on paljude hüüdsõna Tallinnas, Tartus, Võrus ja teistes maakohtades, mida on külastanud Päästearmee ohvitserid ja sõdurid.

Minu seltsilised — kasutage iga võimalust, et olla õnnistuseks rahvale, ja et mõju koosolekuist, mida mina juhatanud, oleks teile abiks ja vaimustuseks tuleviku päevil.

PÄÄSTEARMEE AVITAV TÖÖ HIINAS.

Kesk-Hiinas kannatavad veel miljoneid inimesi uputuse tagajärjel. Ka poliitilised rahutused ja riüstamised rändavate bandiitide poolt on seal päevakorral. Selle keskel on päästearmeel Hiinas suured ülesanded, et olla abiks kannatajaile. Mukdenis saavad näiteks 3000 inimest iga päev toiduaineid päästearmee kaudu. Uuelt avatud supiköögist toovad 2000 inimest endile iga päev sooja suppi. Milliste raskustega on alustatud ja jatkatakse abitööd Kesk-Hiina uputuspiirkonnas, selgub päästearmee üldsekretäri kirjeldusest. Rahvusliikku abitööd korraldatakse peamiselt Hsinghua ringkonnas, kus häda on kõige suurem. Hsinghua linn on peaaegu täiesti veel all. Mõned kuivad kohad on täis põgenikke. Väljaspool müüre, nii kaugele kui silm ulatab nägema, on ümbrus ainult kui suur meri. Ühel päeval külastasid päästearmee ohvitserid ümbruskonda, leides üle 100.000 inimese, kes vajasid kohe abi. Avati „riisiköök", kus jagati paksuks keedetud sooja riisi. Selleks oli vaja korraldada toidukaartide süsteem, kuna samuti varahommikul käidi templis ja mujal, kus viibisid põgenikud. Juba kell 4 hommikul algas päästearmee ohvitseride tegevus.

See töö on ühendatud suure hädaohuga, ka haiguste nakkuse võimalusega. Hoolimata raskeist oludest, töötavad ohvitserid suure rõõmuga, ja abiandmine levib ikka laiemale. Inimesed kaugeist küladest ei või tulla toidujagamisele keskdepoose, järelikult peab päästearmee neile toidu koju viima. Selleks on saadud väike mootorpaat. „Rahvuslik ühisabi" andis päästearmeele tarvitada 2000 tonni vilja, mis armee poolt jagatakse välja nelja kuni viie kuu jooksul.

Keset sõjarahutusi.

Tientsinis, kus ameerika sõjaväevõimud andsid päästearmeele kasutada veoauto, veetakse toidud selle auto abil hiina majadesse ja jagatakse sääl välja. Olukord on selline, et ei tea, mis järgneb tänasele päevale. Sageli on päästeohvitseride elu hädaohus toidu jagamisel, kuna vahetpidamata kestab laskmine. Siiski on neil agar tegevus ja kõiki nõutakse päästearmee abi. Lõunate väljajagamine on kestnud lakkamatult, kuigi olukord on vahel selline, et igasugune liikumine on linnas vaibunud. Politsei laseb siis päästearmee auto ikka esimesena läbi.

Oma elu pidi jätma päästearmee envoi Kao-Hsiang-Ting, kes töötas ühes naisega Jen-Chuang-Tzu's. Ta pidi varsti minema kadetikooli. Asjata oodati tema tagasitulekut ja hakati otsima. Ta leiti kuskilt läheda tee ääres lamamas. Nähtavasti oli ta bandiitide poolt koledal kombel tapetud. Tema surma leinatakse kõikjal. Ringkonna magistraat hindas kõrgelt tema ustavat tööd. Teda armastas väga ka vaesem rahvas, kus ta töötas.

Meie võitlusväljalt.

TARTU.

Külmad, tormised talveilmad pole suutnud takistada päästesõda Tartus. Rahvas tungib läbi tuisu ja tormi, et külastada Armee koosolekuid. Sõdurid holavad päästelippu kõrgel, ka palavaimas võitlusehoos. Rõõmuga oleme näinud mitmeid hingi kahetsuspingil selga pööramas patule ja maailmale ja Jumalaga rajamas tulevikku. Mõned on otsustanud ennastsalgavalt võidelda Päästearmee ridades, et võita hingi Kristusele. Kindlasti tarvitab Jumal neid õnnistuseks paljudele.

„Üles, julgelt, ühineme sõtta, meie lippu kõrgel' tõstame!" J. M.

VÕRU.

„Meil on üks Jumal, kes aidata võib!" laulame sageli koosolekuil. Seepärast võime olla rõõmsad, olgugi, et võitlus raske. Rahvas huviga võtab osa koosolekuist. On tunda, et Jumala vaim viibib ligi. Mitmed on otsinud Jumalat mööduvad päevil. Pühapäevakoolis käib hää hulk lapsi, kes rõõmuga kuulavad laste sõbrust Jeesusest. Noorte leegioni avamiskoosolek oli väga ilus. Paljud andsid end üles, et tulla kaasa noorteleegioni.

"Olen võinud külastada mitmeid kodusid ja sääl laulda ning paluda üheskoos. Mitmed olid rõõmsad.

Usume, palume, töötame ja võidame, sest Jumal on meiega.

K. F. B.

TALLINN 1.

Divisjoni komandör, adj. A. W. Lockyer, kes viibis külalisena ülestõusmispühiks Tallinnas, korraldas Tallinna 1. korpuses kolmandal pühal, 29. mkp., koosoleku, millist varemalt Eestis pole nähtud-kuuldud. Koosolekust osavõtjad ohvitserid, eesotsas adj. Lockyer ja ensain Petersson, pakkusid imestusträtavamat ja ülivamat, mis kunagi on esitatud päästearmee koosolekuil Eestis. Silmapaistev ja tähelepandav kogu noori julgeid usuröömsaid päästeohvitsere, see kõneleb juba iseenda eest.

Koosolek oli mõjurikas, aitas paljudelegi parandada usulist üksköiksust, päästis kurvastavast, mõtisklevast meeleolust, andis tõuke usulise teadvuse ärkamisele, tungis hinge ja lämmatas, võib-olla, mõnegi saatana. Imelisest koorist: „Ma rändasin kaugel kõrveteel" hoovas jõud, mis usklikke tegi tugevaks ja aitas luua südamlikkust, mis võimaldas ka nõrgemale kuulajale vaimu võitu materia üle. See oli tõenduseks, et Kristus elab; surmata pole teda suudetud ja ühes Kristusega elada tahame meiegi, tunnustades Tema isikus oma elulist päikest, mis ei võinud loojeneda.

Andku Jumal, et adj. Lockyeril peatselt võimalus avaneks uueks külaskäiguks.

A. F. S.

„SÕJAHÜÜU" VÕITLEJATE AUNIMESTIK:

Nr. 32 — märts 1932.

Ohvitserid.

Ltn. H. Eimann 50 eks., ltn. V. Muul 50, ltn. M. Blees 25.

Õnnelik päev.

PÄEV minu elus, mida ma iialgi ei unusta, oli päev, mil ma sain tunda Kristuse vägevat armastust minu vastu.

Maine elu oli tume, öudne ümbrus igalpool, mustad pilved katsid elutaevast. Kuid sel meeleheite hetkel loitis mu hinges ilusaim valgusekuma, kuuldes kutset: Jeesus on Päästja, Ta päästab ka sind! Oo milline tunne valdas sel hetkel minu hinge! Siis alles aimasin, miks minu elu oli nii tume ja rusuv: ma ise olin seiles süüdi. Mina ei olnud enda elu rajanud Kristusega, ma ei tunnud olevat endal mingit pattu. Kuid sääl saabus hetk, mil Jumal sai mind kätte ja mulle andis käsu, Teda jälgima hakata. Ma ei saanud enam vastu panna, nuttes langesin Tema jalge ette ja palusin: kuis olen, võta mind! Taevas lõi särama elupäike, ja ma tundsin end olema õnnelikuma inimese kogu maailmas.

Sest ma omasin endale Kristuse, tõelise elupäikese, ja see päev ei unune iialgi.

Kallis sõber, kes sa loed neid ridu, vast on sinugi elu samasugune? Kas on sul ühendus Kristusega, või tormad sa elus edasi ainult enda „mina" saatel? Otsi üles oma sügavamast südamepõhjast need kõige väiksemad vead sinu enda teades, kuid Jumala ees võivad need väga suured olla. Õhka ja igatse. Alanda end veel täna Tema jalge ette ja palu Temalt kõigi pattude andestamist. Ja sa saad näha imet, kui sa palud kindlas usus, elupäike tõuseb sulle uue iluga ja sa võid ühes Taavetiga hõisates kiita Jumalat.

H. Krikmann.

Mööga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid aprillis.

	1. Moosese r.	N.	14. 37: 1—11
R.	1. 27: 1—17	R.	15. 37:12—22
L.	2. 27:18—33	L.	16. 37:23—36
P.	3. 27:34—46	P.	17. 39: 1— 6, [19—23
E.	4. 28: 1— 5, [10—22	E.	18. 40: 1—15
T.	5. 29: 1—20	T.	19. 40:16—23
K.	6. 31: 1— 7, [17—26	K.	20. 41: 1—14
N.	7. 31:36—44	N.	21. 41:15—24
R.	8. 31:45—55	R.	22. 41:25—41
L.	9. 32: 1—12	L.	23. 41:42—57
P.	10. 32:13—23	P.	24. 42: 1—13
E.	11. 32:24—32	E.	25. 42:14—28
T.	12. 33: 1—16	T.	26. 42:29—38
K.	13. 35: 1—15, [27—29	K.	27. 43: 1—15
		N.	28. 43:16—25
		R.	29. 43:26—34
		L.	30. 44: 1—17

Palveained.

Aprill 3. Prantsusmaa ja Belgia.
„ 10. Meie kirjandus ja ajakirjandus.
„ 17. Norra, Rootsi, Lapimaa, Soome.
„ 24. Armee stseenitagused töölised.

Allohvitserid ja sõdurid:

Tallinna 1. korpus.

Laekur J. Kütt 35 eks., muus. M. Ernits 30, seers. L. Rattik 25, k.-k. A. Matveus 25, seers. V. Leemann 25, envoi L. Bakul 25, seers. E. Vikmann 25, seers. J. Kanter 25.

Tallinna 2. korpus.

Seers. A. Reismann 25 eks., sõdur E. Alberg 25 eks.

Kindral William Booth ja Päästearmee muusika.

Kuidas ilmalikud viisid said vaimulikuks.

PÄÄSTEARMEE tegevuse algusest pääle on muusika kujunenud Armee edu üheks pääteguriks üle kogu maailma. Sajanded ja tuhanded Armee ohvitsere ning sõdureid on selle ridadesse tõmmatud mõne laulu või muusika mõjul. Vaadeldes Armeele omapärast hümnoloogiat, võib öelda julgesti, et ükski pole avaldanud sellele suuremat mõju kui Armee liikumise alustaja ja esimene kindral, William Booth. See on ka arusaadav, kuna kõik Päästearmee laulud ja muusika on välja antud tema nimel ja tema loal; selletagi on William Boothi isiklik mõju Armee muusikale ja laulule erikorraliselt tugev. „Hingesid päästev muusika on see, mida ma vajan!" ütles sagelt William Booth.

Ülendavate laulude kõrval, mis on pärit tumedast keskajast või ka Wesley metodismi ja saksa pietismi aegjärgult, kõlavad Armee koosolekuil ka laulud päämiselt inglise rahvaviisidel, millele on juure lauletatud vaimulikud sõnad.

Paljuid tohiks huvitada, et teada saada, kuidas kindral William Booth esmakordselt lubas ilmalikkude viiside tarvitamise Päästearmees. Keegi brigadör oli kirjutanud tuntud ilmalikule laulule vaimulikud sõnad, mis avaldati Inglise „Sõjahüüus". Mõned sõbrad kirjutasid kindralile ja protesteerisid nende sõnade laulmist sellisel viisil. Algul kaldus kindral selle vaate poole ja arvas, et pole vast kõlbulik laulda ilmalikke viise.

Varsti pärast seda lauldi see laul ometi suurel koosolekul, mida juhatas kindral. Solist pani kogu oma hinge laulusse, koori laulsid kuulajad suure huvi ja agarusega, ja tagajärjeks oli rohke õnnistus. Kindral oli väga liigutatud ja küsis staabiülemalt Bramwell Boothilt, oma vanimalt pojalt, viisi nimetust. Staabiülem ütles selle, ja sest ajast andis kindral Päästearmeele vabaduse, tarvitada ilmalikke viise Jumala auks ja hingede päästmiseks.

William Booth armastas lihtsaid viise, mida võisid laulda kõik kuuladad. Ta pidas laulu koosoleku pääosaks ja inglise keelega maades luges laule tavaliselt ise. Veel oma pimeda olemise järgi luges ta vanu tuttavaid laule pääst. (Kindral teatavasti kaotas nägemise mõni aeg enne oma surma a. 1912.) Tema kuulsaim laul, mida üle maailma lauldakse vast kõige sagedamini kui mõnda muud Armee laulu, on Eestiski juba lauldav „Oh armastusmeri, nii sügav ja lai..." Laul ilmus esmakordselt Londoni „Sõjahüüus" ja vallutas varsti kõigi südameid, edasi minnes võiduteed nelja ilmakaare poole.

Kindral W. Booth ei hinnanud väga n. n. elukutselist kunstlaulu, mis jättis teda külmaks. On vaevalt usutav, et ta külastas oma elus mõnd kontserti. Eriliselt armastas ta oma abilise, komandör Lawley laulu. Komandör Lawley oli mõjurikas solist. Asutaja hindas tema hingepäästvat laulu. Ta ütles korduvalt: „Laula veel, Lawley!..."

Kord siiski näis ta olema liigutatud ühe n. ö. koolitatud lauljanna laulust. See oli tema viimse külaskäigu ajal Austraalias. Ta oli kutsutud einele ühe silmapaistva riigimehe majja. Pärast einet mindi saali, ja peremehe vanim tütar, istudes klaveri taha, alustas imelisel häälel laulu: „Kuis olen, Issand, võta mind, tee puhtaks oma vere sees..." Lauljanna nähtavasti pani kogu oma hinge laulusse. Asutaja seisis ahju lähedal. Pisarad täitsid ta silmi ja veeresid tema palgilt alla. Kui imeline laul lõppes, vaatas Asutaja oma küllakutsujale ja ütles sosistades: „Härra D., kas mele ei läheks kõik nüüd kohe Tema juure, nõnda nagu oleme?"

Riigimees, olles samuti kummaliselt liigutatud, vaatas oma naisele ja haaras kinni tema käest; siis astus ligi ka tütar, ja kujundati ring; keskel põlvitasid kindral ja tema saatja, komandör Unsworth. Ülespoole tõstetud pääga palvetas kindral nii südamlikult kõigi eest, nii et riigimees ja tema lapsed olid üsna liigutatud. Need olid hetked, mida ei võidud unustada. Riigimees jutustas hiljem, et tema elu olla muutunud täiesti sellest ajast pääle.

H. J.

Tegev ligemisarmastus.

MEIE VAJAME RÕHKEM ENESESALGAMIST! Sa ei saa läbi käia Jumalaga, omada puhast südant, rõõmustada rahu üle, mis ülem on kui kõik mõistus, ja olla hingedevõitja — mis kõik on väga tähtis — ilma, et sa ei loobu paljuist asjust, mis meeldivad silmale, hästi kõlavad kõrvale ja vastavad sinu maitsele ning rahakotile.

Tee seda elu-peaduseks ja jää selle juure, kui oled kord alustanud, et sa ei taha elada oma isiklikuks mõnuks, vaid et meeldida Jumalale ja et oma kaasinimestele teha hääd.

Tee seda, siis valitseb häädus sinu ja nende ümber, kelle keskel sa elad; nad järgnevad sinu eeskujule.

William Booth, Asutaja.

KOORID:

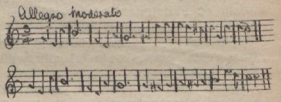

Ilus Jeesus, ilus Jeesus,
Pärl — kaua otsitud — oled sa mul'.
:,: Ilus Jeesus :,:
Rõõmuga hõisates tervitan Sind!

1. :,: See Talle veri puhastab:,: Jah, see Talle veri puhastab, Ja kõike uuendab. :,: Uuendab, :,: Jah, see Talle veri puhastab Ja kõike uuendab.

2. :,: Las päästevanker veereb, :,: iga hinge päästmiseks.

3. Rõõmsalt laulgem halleluuja Sellel, kes meid lunastand, Ristisambas kannatades Surmani meid armastand.

4. :,: Tule patuga! :,: Jeesus sind päästab, Tule patuga!

5. Elupäike, elupäike! Püha rahu Kristuselt mul on, Kui Jeesus südant omal sai, Päikse valgus hinge sees.

6. Saatan peab meid ikka kartma, kus me iial viibime. Minnes Jeesusega ühes, viimaks saame võidule.

„SÕJAHÜÜD" ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksiknumber 15 snt. Vastutav toimetaja: envol L. Bakul. Väljaandja: Päästearmee.

LUGEGE „SÕJAHÜÜDU"!

Laulud.

1.

R. M. 276.

1. Auliselt kõlab Päästija hüüd: Patuseid päästa tahab ta nüüd. :,: Suuri ja väikseid, kurje ja häid, Kõiki Ta kutsub ja päästab neid. :,:

2. Maailm sul rahu anda ei või, Patt ja ta lõbu õnnetust tõi. :,: Kui aga Päästjalt rahu sa saad, Siis kõik maailmas pühkmeteks pead. :,:

3. Õnnis ka hädas, võitluste sees, Alati õnnis oled sa siis. :,: Surmas ka õnnis on sinu hing, Taevasse läed, kui surema pead. :,:

2.

R. M. 25. I. M. 28.

1. Ma leidsin pärli kaunima, :,: Mu süda hõiskab nüüd, :,: Ja laulma pean, et Kristus mul, Oh kui hää Kristus mul!

2. Mu Kristus suurim Issand on, :,: Maailma päike Ta, :,: Ning kuningate Kuningas, Kes lunastanud mind.

3. Mu Kristus — kasvav elupuu :,: On Isa aia sees. :,: Ta vili mulle õndsust toob, Mu Krist' — Saaroni roos.

3.

R. M. 385.

1. Astu tõe eest, vaenlast võida väes. Päästja vere ses jõud sul on! Kilpi tõstame, vahvalt võitleme, Jumal ise viib meid võidule.

Koor: Üles, julgelt, ühineme sõtta, Mele lipu kõrgel' tõstame! Rõõmsalt, vahvalt hüüdkem: hosianna! Lahingusse kindlalt astume.

2. Julgelt edasi, saame võidule, Tema tõotus kindlaks jääb. Jumal saadab meid, Tema päralt võit, Tõstkem ristilipu kõrgele.

3. Kõigevägevam, Isa auline, kuule palvehäält, aita meid! Pärast võitlust me koju jõuame. Saame hingata Su rinna na'al.

4.

R. M. 91.

1. Oh minuga nüüd tule Kolgata ristile, Sääl allik on veel praegu, Nii sügav, puhas see, Et patust vabastada, Sääl Jeesus suri ka. Ta tahab oma väega Meid hoida kurja eest.

Koor: :,: Ta võib tälest' pääta sind! :,: Kas sa kahtled veel, Ennast anda Tal, Ta võib täiest' päästa sind!

2. Nüüd täielikku päästmist Sul praegu annab Ta ja puhastamist patust, Sind võtab vastu ka, Sest siruta käed vastu, Sul allik avatud Ja vaimus lenda üles, Ta võtab vastu sind.

3. Mis imelise rahu Ma Temalt omasin, Ja rääkimata rõõmu, Kui uue võidu sain. See õnn on arvamata. Mis südant täidab nüüd! Kes suudab ära mõista Nii aulist kingitust!

Kes „võtab" oma aja palvest, kaotab selle, aga kes „kaotab" oma aega, et olla palveühenduses Jumalaga, leiab enesele elu rikkalikkude õnnistustega.

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU AR

O.-Ü. „Vaba Maa" trükk Tallinnas, 1932.